

Arrest

nr. 116 899 van 14 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 december 2013.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 39 347 van 25 februari 2010 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 39 347 van 25 februari 2010, dat gezag van gewijde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn huidige tweede asielaanvraag brengt verzoekers geen nieuwe gegevens aan. Hij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag en legt ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 39 347 van 25 februari 2010 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 39 347 van 25 februari 2010 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 29 november 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat zij een brief heeft in het Perzisch waarin zij alles heeft uiteengezet. Op de vraag van de Raad om kort deze brief toe te lichten, verklaart verzoekende partij dat zij psychische problemen heeft door alle gebeurtenissen in het verleden, inzonderheid de zelfmoord van K. die ertoe geleid heeft dat niet alleen zij wordt geviséerd maar ook haar familie het slachtoffer is geworden van de familie van K. die haar verantwoordelijk stelt voor de zelfmoord. Verzoekende partij wijst er voorts op dat het onmogelijk is om bewijzen voor te dragen van bedreigingen.

De Raad stelde bij arrest nr. 39 347 van 25 februari 2010 de ongeloofwaardigheid vast van het asielrelaas van verzoekende partij.

Voormeld arrest nr. 39 347 stelt het volgende:

“Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vluchtmotieven. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van de vermeende fraude bij de post die hij zou hebben proberen bloot te leggen, noch van de daarop volgende problemen die hij had met de Ettela'at en het verband tussen zijn ontslag en de fraude die hij twee jaar eerder zou hebben onthuld louter gebaseerd is op vermoedens, (ii) hij evenmin enig begin van bewijs neerlegt van de problemen met Ettela'at als gevolg van zijn scheiding en zijn verklaringen hieromtrent bovendien erg onwaarschijnlijk zijn, zoals omstandig wordt toegelicht, (iii) een aantal tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen zijn ongeloofwaardigheid verder ondermijnen, zoals gedetailleerd wordt uiteengezet, (iv) ook zijn verklaringen omtrent zijn aankomst in België dermate onwaarschijnlijk zijn dat ook dit element zijn geloofwaardigheid verder aantast en (v) de aanleiding voor zijn voorgehouden problemen, met name zijn echtscheiding, hoe dan ook strikt privaatrechtelijk is en ook de problemen die hij zou hebben gekend / zou kennen met de familie van K.A. van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de onderscheiden motieven van de bestreden beslissing ook maar enigszins te ontcrachten of te weerleggen. Hij beperkt zich tot het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Dergelijk verweer is evenwel niet dienend om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft bijgevolg gehandhaafd en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

(...)

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in

de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.(...)”

Verzoekende partij voert ter staving van haar huidige tweede asielaanvraag “nieuwe” elementen aan, doch kadert deze binnen de problematiek die zij in haar eerdere asielaanvraag naar voren bracht. Gezien uit voormeld arrest blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, met name het feit dat zij problemen kende met en onder het toezicht stond van Ettela’at (het ministerie van toelichtingen) omdat zij een miljoenenfraude bij de Post aan het licht zou hebben gebracht, en zij voorts problemen kende met en bedreigd werd door enerzijds de familie van haar ex-echtgenote F. A. die haar onder druk zette om met F.A. te hertrouwen, en anderzijds de familie van haar nieuwe vriendin K.A. die het haar kwalijk nam/neemt dat K.A. (door problemen met de familie van de ex-echtgenote F.A.) zelfmoord pleegde, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de in het kader van haar huidige asielaanvraag beweerde problematiek, met name het feit dat na haar vertrek uit Iran in 2009 haar broer Ali meermaals werd bedreigd en uiteindelijk werd vermoord door A.A., familie van K.A., niet veel later de echtgenote van haar broer Ali een klacht voor moord zou hebben ingediend tegen A.A. waarna deze Iran zou zijn ontvlucht, vermoedelijk om haar te bedreigen, en zij zelf (= verzoekende partij) naar aanleiding van de problemen met de familie van K.A. of (met die van) F.A. voor de rechtbank van Ilam moet verschijnen om uitleg te verschaffen.

De documenten voorgelegd door verzoekende partij ter staving van haar huidige asielaanvraag, met name een convocatie d.d. 23 april 2011 waarin ze wordt opgeroepen om te verschijnen voor de rechtbank van Ilam, een kopie van haar Iraans rijbewijs, een kopie van de overlijdensakte van haar broer Ali en een document waaruit blijkt dat er haar op 28 augustus 2013 per snelpost een zending uit Iran werd opgestuurd, vermogen, net als de brief waarvan ter terechtzitting gewag wordt gemaakt en de toelichting, geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat (valse) Iraanse documenten zowel in België als Iran gemakkelijk kunnen worden verkregen, kan geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij neergelegde convocatie. De kopie van haar rijbewijs staat louter haar identiteit welke niet ter discussie staat. In de overlijdensakte van verzoekende partij haar broer staat uitdrukkelijk te lezen dat deze aan een kankertumor overleed, een natuurlijke dood dus en geen moord zoals verzoekende partij beweert. Het stuk betreffende een zending per snelpost staat louter dat verzoekende partij post uit Iran kreeg opgestuurd, doch niets meer.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen attest neerlegt ter staving van haar beweerde psychische problemen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS